

ANA HUANG

KING
OF
ENVY

KINGS OF SIN 5

Vertaald door Nikki Greveling

AMSTERDAM · ANTWERPEN

HOOFDSTUK 1

Ayana

‘Gefeliciteerd. De helft van de mensen hier wil je vermoorden en de andere helft wil je zijn.’ De lippen van mijn verloofde raakten heel licht mijn wang. ‘Dát is nog eens een prestatie.’

‘Ik geloof niet dat het iets is om trots op te zijn,’ zei ik zo subtiel mogelijk terwijl ik bleef glimlachen. Er keken mensen. ‘Voorals het tweede deel niet.’

‘Als de gastenlijst vol staat met belangrijke namen in de mode-wereld wel,’ zei hij. ‘Het is een talent om jaloezie op te wekken bij dit publiek. Geniet ervan, MOTY.’

Ik lachte kort. ‘Volgens mij ben jij trotser op die titel dan ik.’

MOTY was de afkorting van *Model of the Year*. Acht maanden waren er voorbijgegaan sinds ik die prestigieuze titel had verworven en Jordan greep elke kans aan om me zo te noemen.

‘Wat zal ik zeggen? Het bewijst maar weer eens dat ik oog voor schoonheid heb.’ Hij knipoogde. ‘Ik weet nog dat Hank op een of ander studentenfeest in D.C. iedereen vertelde dat hij “het gezicht van de eeuw” had gevonden. Moet je jezelf nu eens zien.’

Mijn glimlach verflauwde onbewust toen ik de naam van mijn agent hoorde. “Van de eeuw” weet ik zo net nog niet, maar dit is absoluut beter dan een zweterig studentenhuus.’

Ik nam een slok champagne en keek de tuin rond. We waren gastheer en -vrouw op een cocktailparty om de zomer mee af te

sluiten, speciaal voor Jacob Ford, het iconische luxe warenhuis dat Jordans grootvader meer dan vijftig jaar geleden was begonnen.

Jordan is de reden voor mijn grote doorbraak als model toen hij me vier jaar geleden uitkoos om ambassadeur van de winkel te worden. De grootte en het succes van die campagne openden veel meer deuren dan twee jaar aan audities en kleine opdrachten hadden gedaan. Ik dankte mijn carrière aan hem en Jacob Ford.

Hij had een prachtige daktuin afgehuurd voor het feest van vandaag. Er werd veel gedronken, de zon straalde en de helft van de gasten staaarde naar ons, subtiel of niet zo subtiel fluisterend achter hun hand. Jordan had gelijk. Sommigen wilden me absoluut vermoorden.

De modellenwereld was een genadeloze industrie. Mijn weg naar roem had me, mede door mijn verlovings met een van de meest gewilde vrijgezellen van New York, de afgelopen jaren niet erg geliefd gemaakt bij leeftijdgenoten. Ik had weinig vrienden en nog minder échte vriendschappen.

Het was nou eenmaal zo, maar soms dacht ik met spijt aan het leven dat ik zou hebben geleefd als ik niet zo in de schijnwerpers had gestaan.

‘O nee.’ Jordan rechtte zijn rug. ‘Projectiel gedetecteerd. Zet je schrap of ze blaast je op in honderd stukjes.’

Mijn sombere stemming knalde uit elkaar als een van de bubbels in mijn drankje. Ik onderdrukte een lach terwijl ik Jordans advies opvolgde en me schrap zette voor de inslag.

Er viel niet te spotten met de ontembare Orla Ford. Ook al was Jordan de CEO van Jacob Ford, zijn grootmoeder was grootaandeelhouder én het hoofd van het gezin. Zij heerste over de Ford-familie vanuit haar landgoed op Rhode Island, en haar talent om honderden kilometers verderop de helft van Manhattan naar haar hand te zetten was het bewijs van haar krachtige persoonlijkheid.

‘Jullie zijn de gastheer en -vrouw van dit feest, nietwaar?’ vroeg ze toen ze dichtbij genoeg stond. De elegante vierentachtigjarige vrouw kwam erg imponerend over in haar bloemenpak en de ket-

ting met diamanten en smaragden die ze altijd droeg, maar van dichtbij zag ze er uitgeput uit. Haar wangen waren ingevallen en haar handen trilden licht.

Toch hield ze haar rug recht en stond ze daar met geheven kin en samengeknepen ogen terwijl ze op een antwoord wachtte.

‘Ja, grootmoeder,’ zei Jordan, bij wie er geen sprankje luchthartigheid meer viel te bekennen.

‘Waarom staan jullie dan als twee schoolkinderen hier in deze hoek te giechelen in plaats van dat jullie je daarnaar gedragen?’ Orla klakte met haar tong. ‘Dante en Vivian Russo zijn er. Stella Alonso is er. Ga netwerken. Jullie zijn nu verloofd, dus er is later genoeg tijd voor activiteiten met z’n tweetjes.’

Mijn gezicht werd warm door de veelbetekenende toon waarop ze het woord ‘activiteiten’ zei. Jordan zette zijn glas neer op een tafeltje en ging ervandoor. Ik maakte aanstalten om hem te volgen, maar zijn grootmoeder hield me tegen met een hand op mijn arm.

‘Jij niet, liefje. Nog niet.’ Ze liet haar blik kritisch over me heen glijden. ‘Je ziet er prachtig uit.’

‘Dank u,’ zei ik tevreden. Complimenten van Orla waren zeldzaam en ik vatte haar goedkeuring niet lichtjes op.

Ik droeg een saffraangele mini-jurk van een tuleachtige stof uit de winkelcollectie. Mijn zijdezachte steil gemaakte haren vielen in losse golven over mijn schouders en mijn ontieligelijk hoge hakken maakten me zo’n vijf centimeter langer dan Jordan, die al één meter tachtig was. Ze hadden een absurde hoeveelheid geld gekost, maar ze waren zo mooi dat ik ze niet had kunnen weerstaan.

Iedereen had zo zijn eigen uitspattingen, en die van mij waren schoenen en parfum. En breien, maar mijn projecten waren zo misvormd dat ik dié specifieke hobby nog met niemand had gedeeld.

‘Ik wilde even met je praten, omdat we elkaar niet vaak in het echt zien,’ zei Orla. ‘Ik weet dat jij en Jordan al een tijdje verloofd zijn – zestien maanden, geloof ik – maar ik...’ Ze onderbrak zichzelf. Ze hapte naar adem.

Ik stak bijna een hand naar haar uit om te controleren of het

wel goed met haar ging, maar een tel later schudde ze het gevoel van zich af, alsof er niets was gebeurd.

‘Ik heb nog niet de kans gekregen om je behoorlijk te verwelkomen in de familie.’ Ze pakte mijn hand vast. ‘Lange tijd dacht ik dat Jordan nooit de juiste partner zou vinden. Hij is mijn enige kleinkind en ik... maakte me zorgen. Hij heeft nog nooit langer dan een paar weken met iemand gedatet. Ik was bang dat wanneer hij eindelijk iemand mee naar huis zou nemen, het een of andere straatsloerie zou zijn. Ik ben erg blij dat jij het bent geworden.’ Orla gaf een klopje op mijn hand. ‘Jullie zijn een prachtig stel. Ik weet zeker dat je goed voor hem zult zorgen.’ Ze klonk oprecht, maar tegelijkertijd een tikkeltje verdrietig.

Ik deed net alsof ik het woord ‘sloerie’ niet had gehoord – de vrouw was namelijk al wel de tachtig gepasseerd – en verborg mijn verwarring met een lach.

Orla was geen sentimenteel mens en ze had me een jaar geleden op ons verlovingsfeest al welkom geheten in de familie. Misschien was ze dat vergeten?

‘Ik waardeer het, Orla. Je bent zo aardig voor me geweest sinds we de verloving bekend hebben gemaakt. Ik, eh, kijk ernaar uit om onderdeel van de familie te worden.’

Als ze mijn gestotter al hoorde, dan liet ze het in ieder geval niet merken. ‘Natuurlijk, liefje. Ik moest het je persoonlijk vertellen. Ik kon wat dat betreft niet rekenen op mijn dochter. Het enige waar zij goed in is, is mijn geld uitgeven en steeds walgelijkere minnaars opduikelen.’ Ze wierp een blik opzij. ‘Ah, daar is Buffy Darlington. Pardon, maar ik moet echt even gedag zeggen.’

Orla klopte een laatste keer op mijn hand en liep toen weg.

Ik knipperde verdoemd met mijn ogen naar de plek waar ze net nog had gestaan. Wat de fuck was er zojuist gebeurd?

‘Jij ziet er geschrokken uit. Wat heeft ze gezegd? Heeft ze je uitgeoeterd voor het dragen van hakken die je langer maken dan ik?’ Jordan verscheen weer uit het niets nu zijn oma weg was. Hij was gek op zijn oma, maar tegelijkertijd ook doodsbang voor haar. ‘Je weet toch hoe kieskeurig ze is als het gaat om kleding?’

Het ziet er niet uit als de vrouw langer is dan de man, blablabla.'

'Nou, ik ben één meter zevenenzeventig zonder hakken, dus dat wordt dan erg lastig,' merkte ik op. 'Maar nee, ze zei daar niets over.' Ik gaf hem een korte samenvatting van ons gesprek. 'En ik wil je niet ongerust maken, maar gaat het wel goed met haar? Ze ziet een beetje bleek en haar handen blijven maar trillen.'

Jordan fronste. 'Ik weet zeker dat het prima met haar gaat. Vorige week had ze de griep en daar herstelt ze nog van. Natuurlijk stond ze erop om toch hiernaartoe te vliegen voor het feest. Ze grijpt elke kans aan om op te scheppen over het bedrijf en onze bruiloft.' Hij dronk het nieuwe glas scotch in zijn hand leeg. 'Daarover gesproken, vergeet niet dat we vrijdag een etentje hebben met Vuk om wat zaken voor de bruiloft te bespreken. Ik heb een tafeltje gereserveerd bij die nieuwe Franse bistro in de West Village.'

De champagne werd bitter in mijn maag.

Vuk Markovic was tijdens Jordans studie zijn kamergenoot geweest, en zijn getuige voor de bruiloft. Ik kende hem niet goed, maar onze eerdere ontmoetingen waren niet bepaald prettig geweest. Ik was er eigenlijk vrij zeker van dat hij me haatte.

Ik had geen idee waarom. Ik was altijd vriendelijk en beleefd tegen hem, en ik besteedde nooit aandacht aan de geruchten dat de machtige CEO mogelijk betrokken was bij activiteiten die een stuk verdachter waren dan het runnen van 's werelds grootste drankbedrijf.

Jordan was een van de beste mannen die ik kende. Het had tussen ons geklikt terwijl ik werkte aan de Jacob Ford-campagne, en sindsdien waren we al bevriend. Hij zou niet iemand die hij niet vertrouwde als getuige vragen. Toch?

'Vrijdag in de Village. Begrepen,' zei ik. 'Het verbaast me dat hij er vandaag niet bij is.'

'O ja?' Jordan klonk sceptisch. 'Vuk haat feestjes. Ik weet zeker dat in zijn hoofd de zevende kring van de hel een black-tie-gala met livemuziek is.'

Ik lachte. 'Ik weet het niet. Hij is dit jaar naar een heleboel

feesten geweest. *Mode de Vie* heeft er vorige maand zelfs iets over geschreven in zijn profiel.’

‘Dat klopt, maar ik zou er niet van uitgaan dat hij deze trend voortzet. Vuk doet wat hij moet doen voor zijn bedrijf, meer niet. Een cocktailparty op een dakterras valt daar niet onder.’ Jordan vloekte. ‘Shit. Mijn oma werpt me weer boze blikken toe. Ik ga maar eens een “belangrijk” iemand zoeken om mee te praten voordat ze me neersteekt met een ijspriem. De rest van het feest kunnen we denk ik niet meer met elkaar worden gezien, of ze beschuldigt ons er nog van dat we geen goede gastheer en gastvrouw zijn.’

‘Ik zal hetzelfde doen.’ We schudden elkaar ernstig de hand, waarbij onze mondhoecken vertrokken in een poging om onze lach in te houden. ‘Succes, soldaat,’ zei ik. ‘Ik zie je aan de andere kant.’

Jordan reageerde met een saluut van twee vingers. Toen verdween hij in de menigte en ik nam nog een laatste slok voordat ik me richting Stella Alonso en haar man begaf.

Onderweg passeerde ik Orla. Haar woorden echoden in mijn hoofd.

Jullie zijn een prachtig stel. Ik weet zeker dat je goed voor hem zult zorgen.

Ik waardeerde die woorden echt. Een heleboel mensen waren bang voor haar – om gegronde redenen – maar privé was ze een stuk warmer dan men zei.

Ik glimlachte naar haar terug en negeerde het steekje van schuldgevoel in mijn maag.

Het was een grote prestatie om Orla’s goedkeuring te krijgen, maar ik vermoedde dat ze me niet zo goedgezind zou zijn als ze de waarheid wist: dat mijn verlovings met haar kleinzoon een complete schijnvertoning was.

HOOFDSTUK 2

Ayana

Die vrijdag kwam ik zoals beloofd opdagen bij de bistro waar Jordan een tafel had gereserveerd. Het eten was heerlijk, maar helaas was het lastig om van een Michelinsterrenmaaltijd te genieten als de persoon die tegenover je zat je haatte.

Hij zei het natuurlijk niet, maar ik vóélde de vijandigheid gewoon in golven van hem afstralen, en het kostte me al mijn wilskracht om niet ineen te krimpen door zijn boze blik.

Ik nam een slok water en probeerde oogcontact te vermijden terwijl Jordan naast me maar door bleef ratelen over onze bruiloft.

‘We hebben het kasteel in Ierland geregeld, dankzij Katrakis,’ zei hij, zich niet bewust van de spanning aan tafel. ‘Zevenhonderd gasten. Vijf dagen op het platteland. Dan volgt de Ethiopische ceremonie later in de VS. Het wordt de bruiloft van het jaar en we kunnen niet wachten. Toch, lieverd?’

‘Absoluut.’ Ik glimlachte.

Het idee om een week door te brengen met zevenhonderd mensen die ik nauwelijks kende maakte dat ik wilde wegkruipen in een gat, om er nooit meer uit te komen. Dan had ik daar nog niet eens de honderden gasten bij opgeteld die mijn ouders zouden uitnodigen voor de receptie die zij organiseerden in D.C.

Toch moest ik de rol van enthousiaste verloofde spelen. Dat was

onderdeel van onze regeling. Jordan had een vrouw nodig om zijn erfenis veilig te stellen, ik had geld nodig om onder het contract uit te komen dat mijn ziel uit me zoog en dat mijn jongere ik argeloos had getekend om mijn familie te helpen.

Vijf miljoen dollar, vooruitbetaald, voor vijf jaar van mijn leven, plus een extra vijf miljoen zodra Jordan zijn erfenis in handen zou krijgen. Het was een regeling waarbij we allebei baat hadden.

Dus waarom voelde ik me elke keer ongemakkelijk als ik aan de ceremonie dacht?

‘We hebben van bijna iedereen op de gastenlijst gehoord dat ze komen.’ Jordans stem klonk boven het geroezemoes in het restaurant uit. ‘En daarover gesproken, bedankt dat je de organisatie van het vrijgezellenfeest op je hebt genomen. Ik weet dat feestjes... niet je favoriete bezigheid zijn.’

Stilte.

Altijd maar stilte.

Eindelijk had ik de moed verzameld om een blik over de tafel te werpen, waar zijn getuige als een onbeweeglijke berg aan spieren en littekens zat.

Vuk Markovic.

CEO van Markovic Holdings, bestuursvoorzitter van de Valhalla Club en misschien wel de intimiderendste persoon die ik ooit had ontmoet.

Met zijn één meter vijffennegentig lange lichaam torende hij zelfs boven me uit terwijl we zaten. Zijn strenge mond en het nare litteken dat zijn verder knappe gezicht in tweeën deelde wekten de stille indruk van gevaar, maar het waren zijn ogen die voor kippenvel op mijn huid zorgden.

Kil. Uitdrukkingsloos. Zo lichtblauw dat ze bijna wit waren.

Ze keken me even aan voordat Vuk zijn blik weer op Jordan richtte en antwoordde met een paar korte handbewegingen.

Ik had op de middelbare school gebarentaal geleerd nadat mijn tante doof was geworden, dus ik begreep Vuk perfect.

Ik ben je getuige. Dat is mijn werk.

Niet een erg enthousiast antwoord, maar ik kon me niet voorstellen dat Vuk ooit wel ergens enthousiast over was. Die man was gemaakt van ijs.

‘Ik weet het, maar toch,’ zei Jordan. ‘Ik waardeer het. Wij waarderen het.’

Hij kneep op tafel in mijn hand en ik forceerde nog een lach op mijn gezicht.

Hier was niets geks gaande. We waren gewoon een verloofd stel dat heel veel van elkaar hield. *Natuurlijk*.

Er trok een spiertje in Vuks kaak.

Zijn blik kruiste weer de mijne en ik vocht tegen een golf van rillingen.

Jordan en ik hadden niemand over onze regeling verteld. Dat was te risicovol. Er stonden letterlijk miljoenen dollars op het spel, afhankelijk van hoe goed we onze relatie konden verkopen, en ook al haatte ik het om geheimen voor mijn familie te hebben, ik had het geld hard nodig.

Maar soms keek Vuk naar ons, naar mij, alsof hij...

Het hoge geluid van een ringtone onderbrak mijn gedachten.

Jordans gezicht betrok. ‘Sorry, ik moet even opnemen.’ Hij haalde zijn hand weg van de mijne en stond op. ‘Ik ben zo terug. Geen dessert voor mij als de ober langskomt, oké, schat?’

‘Yep. Begrepen.’ Ik hoopte maar dat mijn antwoord zo neutraal mogelijk klonk en niet geforceerd. Ook al praatten we een-op-een heel makkelijk, de noodzaak om de wereld te overtuigen van onze relatie creëerde wel spanning tijdens onze ontmoetingen met andere mensen.

Zodra Jordan weg was, viel het weer stil tussen Vuk en mij.

‘Dus,’ zei ik opgewekt, niet voor de eerste keer wensend dat Jordan een minder angstaanjagend iemand had uitgekozen als zijn getuige. ‘Wat heb je allemaal gepland voor het vrijgezellenfeest? Poker? Een lapdance? Wees eerlijk. Ik zal niet beledigd zijn.’

Ik wilde het niet hebben over de bruiloft, maar ik kon niets anders bedenken wat we misschien gemeen hadden.

Vuk bekeek me koeltjes, met één hand om zijn glas geslagen

en de andere op tafel. Sinds we elkaar meer dan een jaar geleden hadden leren kennen, had hij nog niet één keer een gesprek met me aangeknoopt. Ik betwijfelde of hij het vanavond zou doen.

Oké dan. Hij wilde het dus ook niet over de bruiloft hebben.

Ik onderdrukte een zucht en nam een niet erg enthousiaste hap van mijn salade.

Ik had die hap net met moeite doorgeslikt, toen een gezin van drie langs onze tafel liep. De dochter, die eruitzag alsof ze zeven of acht jaar oud was, stopte om naar Vuk te staren.

‘Mam, pap, kijk naar zijn gezicht.’ Haar gefluister kon je nauwelijks gefluister noemen, aangezien ze een halve meter van ons vandaan stond. ‘Waarom ziet hij er zo uit?’

‘Niet staren,’ berispte haar vader haar. ‘Dat is ongeleefd.’

‘Maar die littekens! Ze zijn walgelijk.’

‘Emily!’ De moeder keek haar dochter kwaad aan voordat ze een beschaamde blik onze kant op wierp. ‘Het spijt me zo. Ze is...’ Luid gelach van een ander tafeltje overstemde de rest van haar verontschuldiging.

Ze legde een hand op de schouder van het meisje en begeleidde haar vlug het restaurant uit. De vader liep hen achterna en deed daarbij heel erg zijn best om niet naar Vuk te kijken.

Koud metaal drukte in mijn hand. Ik had niet door hoe hard ik in mijn vork had geknepen, totdat ik mijn hand moest dwingen om die los te laten.

Vuk had daarentegen geen spier vertrokken. Als ik hem zijn lippen niet heel subtiel op elkaar zag persen, had ik geloofd dat hij het meisje helemaal niet had gehoord.

Hoe vaak staarden mensen hem niet openlijk aan terwijl ze naar elkaar fluisterden hoe hij er zo stoïcijns bij kon zitten?

Mijn eerdere irritatie werd verzacht door sympathie. Ik wist niet zeker of ik moest benoemen wat er was gebeurd, dus ik liet de stilte voortduren terwijl ik nadacht over wat ik nu moest zeggen.

Op het litteken op zijn gezicht na had Vuk nog wat littekens van brandwonden op zijn hals. Ze staken onder de kraag van zijn overhemd uit, en ook al waren ze niet zo goed te zien, ze waren

voldoende aanwezig om iemand twee keer te laten kijken.

Maar het kleine meisje had het mis. Ze waren niet walgelijk, ze waren simpelweg onderdeel van hem. Sommige mensen hadden sproeten en moedervlekken, hij had littekens.

Vuk perste zijn lippen steviger op elkaar. ***Als mijn uiterlijk je zo erg dwarszit, dan kunnen we dit etentje vroegtijdig beëindigen.*** Zijn bewegingen waren zo scherp dat ze door glas hadden kunnen snijden. ***Ik zou niet willen dat je je eetlust verliest.***

Bloed stroomde naar mijn gezicht. Ik schaamde me dat ik betrapt was op staren – precies wat het kleine meisje had gedaan –, maar zijn aannames over mijn karakter maakten me boos.

Dacht hij dat ik zo onbeleefd en oppervlakkig was dat ik tijdens een etentje schaamteloos zijn uiterlijk zou beoordelen?

‘Ik staarde niet naar je vanwege hoe je eruitziet,’ zei ik. ‘Je zit tegenover me. Het is normaal dat ik naar je kijk. Ik dacht niet eens aan je.’

Dat was ronduit gelogen, maar ik was zeker niet van plan om mijn ware gedachten met hem te delen. Ik had zo het gevoel dat hij medelijden nog meer zou haten dan onbeleefdheid.

Vuk trok zijn wenkbrauw heel lichtjes op.

‘Echt niet.’ Ik stak mijn kin in de lucht. ‘Ik dacht aan... Ierland. En hoe erg ik ernaar uitkijk om daarnaartoe te gaan.’

Hij leek niet onder de indruk. ***Je bent al eens in Ierland geweest.***

Dit keer was ik degene die mijn wenkbrauwen optrok. ‘Hoe weet je dat?’

Ik had een keer een zomer in Dublin gestudeerd, voordat ik was gescout en me uitschreef van Howard en fulltimemodel werd. Het was geen geheim, maar het was ook niet bepaald algemeen bekend.

Het was even stil voordat Vuk antwoordde. ***Jordan vertelde het me.***

Ik fronste. Ik kon me niet herinneren dat ik Jordan over Dublin had verteld, maar ik kon het mis hebben. Het afgelopen anderhalf jaar was zo’n waas geweest dat ik me nauwelijks herinnerde hoe

mijn leven eruit had gezien voordat ik akkoord was gegaan met het verstandshuwelijk met Jordan.

Het was een lange verloving geweest, maar ik stond op het punt om te trouwen met de erfgenaam van Jacob Ford. Mensen verwachtten dat we een buitensporige bruiloft zouden geven en zoiets plannen vergde tijd.

De ceremonie zou plaatsvinden in februari, over zes maanden. Daarna zou ik de betaling van mijn eerste vijf miljoen dollar ontvangen en kon ik eindelijk weg bij mijn agentschap.

Ze hadden al te veel van mijn geld en ziel afgepakt; als ik nog meer van mezelf verloor, dan zou er niets meer overblijven.

‘Neem je iemand mee naar de bruiloft?’ vroeg ik Vuk.

Ondanks zijn publieke profiel als invloedrijke CEO hield hij de rest van zijn leven erg privé.

Ik wist dat hij was geboren in Servië en dat zijn familie naar de Verenigde Staten was verhuisd toen hij tien was. Hij had chemische technologie gestudeerd, waar hij Jordan had ontmoet, en die twee waren kamergenoten geweest tijdens hun laatste twee jaar op Thayer.

Sommige mensen noemden hem ‘de Serviër’, omdat ze zeiden dat hij het haatte om bij zijn echte naam genoemd te worden, maar ik vermoedde dat het gewoon een gerucht was. Jordan noemde hem altijd Vuk en daar had hij nog nooit iets van gezegd.

Dat was alles wat ik van hem wist.

Online was niets over Vuks persoonlijke leven te vinden en vreemd genoeg was ik nieuwsgierig naar zijn datingactiviteiten.

Ik had hem nog nooit met een date gezien, maar hij was rijk, vrijgezel en had veel macht – de heilige drie-eenheid, als het aan de helft van de vrouwen in Manhattan lag. Hij móest wel met iemand daten, al was het maar casual.

Een onleesbare emotie flikkerde op in zijn gezicht. **Misschien.**

‘Dat is geen antwoord.’

Als ik een ander antwoord had, zou ik het niet hebben gegeven.

Ik keek hem boos aan. ‘Kik je erop om zo lastig te zijn, of gaat dat vanzelf?’

Beide.

Een gefrustreerde grom verliet mijn mond.

Een van Vuks mondhoeken krulde op. Bij iemand anders was het niet meer geweest dan een flauw lachje, maar het idee alleen al dat Vuk Markovic lachte was zo onwaarschijnlijk dat ik zeker wist dat ik het me verbeeldde.

‘Ik...’

Een nabije beweging onderbrak mijn reactie, die vast en zeker gevat zou zijn geweest.

‘Sorry.’ Jordan klonk buiten adem terwijl hij weer plaatsnam. Ik was zo gefixeerd geweest op mijn gesprek met Vuk dat ik hem niet eens had zien aankomen. ‘Het belletje duurde langer dan ik had verwacht.’

‘Is alles oké?’ vroeg ik.

Een frons verscheen tussen zijn wenkbrauwen en zijn net nog zo keurige haren stonden rechtovereind, alsof hij zijn vingers erdoorheen had gehaald.

‘Niet echt.’ Jordans stem klonk gespannen. ‘Het is mijn oma. Je had gelijk. Het... gaat niet zo goed met haar. Ik moet morgen naar haar toe op Rhode Island.’

Orla was na het feest op dinsdag teruggekeerd naar haar landgoed in Newport.

‘Hoe bedoel je dat het niet goed met haar gaat?’ vroeg ik bezorgd.

‘Ik weet het niet zeker. Haar assistent zei net dat ik zo snel mogelijk bij haar langs moet gaan.’

Dat kon niets goeds betekenen.

Ik beet op mijn lip. Ik was niet hecht met Jordans familie, maar ik wilde ook niet dat zijn oma iets overkwam.

Zij was de reden voor onze regeling. Orla was het zat om te wachten tot haar enige kleinzoon zich zou settelen en dus had ze Jordan vorig jaar een ultimatum gesteld: trouw binnen vierentwintig maanden en blij minstens vijf jaar getrouwd, of ze zou het hele familiefortuin doneren aan een goed doel.

Alle honderdtwintig miljoen dollar.

Een paar dagen later kwam Jordan met zijn voorstel naar me toe. Ik accepteerde het en hier zaten we dan.

Ik moet morgen naar haar toe op Rhode Island.

De rest van zijn woorden drong plotseling tot me door. 'Als je morgen weg moet, betekent het dan...'

'Dat ik niet mee kan taarten proeven,' zei hij verontschuldigend. 'Het spijt me zo. Ik weet hoe lastig het was om die afspraak te maken.'

We zouden morgen naar Californië vliegen voor een ontmoeting met Sammy Yu, wiens bruiloftstaarten een statussymbool waren geworden voor iedereen in dit wereldje. Bruiden in het hele land wachtten máánden om een proefafspraak in te plannen. Stellen boekten letterlijk hele vakanties naar San Francisco om hem te zien.

'Nee. Het is oké.' Ik schudde mijn hoofd. 'We verzetten het wel. Jouw familie is belangrijker.'

'Ik betwijfel of het lukt om vóór de bruiloft een nieuwe afspraak te maken. Het is nu al krap, en mijn moeder zal uit haar plaat gaan als we geen taart van Sammy Yu bij de receptie hebben.' Jordan wreef met een hand over zijn gezicht. 'Het erge is nog wel dat zij het privévliegtuig naar Rhode Island wil pakken, dus jij kunt het niet gebruiken voor Californië. En ik wil niet dat je alleen naar de afspraak gaat. Was er maar...' Zijn blik gleed over de tafel heen.

Plotseling trok mijn buik zich samen door angst. *Nee.*

'Vuk, ik weet dat het veelgevraagd is, maar zou je het erg vinden om morgen met Ayana naar San Francisco te gaan?' Jordans stem klonk smekend. 'Jouw privévliegtuig staat in New York, toch? Het is alleen maar voor dit weekend, en dan sta ik bij je in het krijt.'

Ik waagde nog een blik op Vuk.

Het beetje warmte dat hij eerder mogelijk had laten zien was verdwenen. Hij leek net een stenen standbeeld, zijn mondhoeken omlaaggetrokken terwijl hij naar Jordan keek alsof de man hem had gevraagd zijn eigen huid eraf te halen en er voor mij een kleed van te maken.

Oké, au. Ik wist dat hij me niet mocht, maar hij hoefde niet zó verschrikt te kijken bij het idee om samen met mij ergens heen te gaan.

‘Alsjeblieft. Ik vertrouw niemand anders met Ayana en je weet hoe mijn moeder is,’ zei Jordan. ‘Ze zal er niet over ophouden als we deze verdomde taart niet krijgen.’

Zij kan met mijn vliegtuig gaan. Vuk keek me niet aan. ***Ik hoef niet mee.***

Ik blies geërgerd mijn adem uit. Ook al stelde ik zijn aanbod op prijs, een soort van, ik vond het niet fijn dat hij over me praatte alsof ik er niet bij was.

‘Ik heb geen privévlucht nodig,’ zei ik. ‘Ik boek wel een commerciële vlucht, net zoals normale mensen.’

‘Dat is te veel gedoe,’ bracht Jordan ertegen in. ‘Je moet maandagochtend terug zijn en de laatste tijd worden er te veel vluchten gecancelld vanwege die computerstoring.’ Hij richtte zich weer tot Vuk. ‘Twee dagen. Dat is alles. Je weet wat ik lekker vind, dus je kunt voor mij proeven, en Ayana vindt het niet fijn om alleen te vliegen.’

Ik kromp ineen. Mijn vliegangst was niet per se een geheim, maar het voelde wel te persoonlijk om die te delen met Vuk.

Alles leek te persoonlijk om met hem te delen.

Zijn gezicht betrok. De irritatie van net was niets vergeleken met wat hij nu liet zien.

Ergens hoopte ik dat hij nee zou zeggen. Ja, een privévlucht klonk veel aanlokkelijker dan valium slikken voor een drukke vlucht, maar Vuk en ik waren nog nooit met z’n tweeën geweest.

Zelfs nu, omringd door tientallen andere mensen in een van de populairste restaurants van de stad, slaagde hij erin alle zuurstof in de ruimte op te zuigen. Zijn aanwezigheid was net een zwart gat: krachtig, onvermijdelijk en zo overweldigend dat de rest van de omgeving erbij verbleekte.

Goed dan. Zijn uitdrukking was puur ijs. ***Ik ga. Alleen dit weekend.***

‘Geweldig,’ Jordans opluchting was tastbaar. ‘Ik waardeer het,

man.' Hij kneep weer in mijn hand. 'Is dat niet fijn, liefje?'

'Heel fijn.' Ik lachte zo breed dat mijn wangen pijn deden.

Als ik actrice was geweest in plaats van model, zou ik ter plekke ontslagen worden. Gelukkig merkte Vuk mijn zielige poging tot enthousiasme niet op, want hij deed nog stééds alsof ik er niet was.

Het was net alsof Jordans terugkeer bij hem een knop had omgedraaid. Eerst voerde hij een gesprek met me, en vervolgens negeerde hij me weer.

Oké. Dat kon ik best aan. Ik had veel liever een stille metgezel dan iemand die geen grenzen kende.

Bovendien gingen we alleen maar taarten proeven. Vuk ging niet met me mee om bruidslingerie te kopen.

Eén retourvlucht en een weekend in Californië. Appeltje-eitje.

Ik stak weer een hand uit naar mijn water en mijn absurd grote verlovingsring glinsterde in het licht. De ring was helemaal niet mijn stijl, maar Jordan had erop gestaan dat ik iets droeg wat opvallend was, 'om de schijn hoog te houden'.

Vuk kneep zijn ogen samen. Zijn blik boorde een gat in de diamant voordat hij naar mij opkeek.

Een nieuwe golf kippenvel verspreidde zich over mijn armen.

Appeltje-eitje. Ik slikte. Het water smaakte naar metaal. *Ja hoor.*